

KAPITOLA PRVNÍ

Seděl jsem na jevišti. Rozhlížel jsem se po kině. Rozpomínal jsem se na úžasné představení, které jsem tu kdysi zažil. Srovnával jsem to s úchylnou „zábavou“ dnešního večera. Připadal jsem si takhle maličký a sám.

Vandža hlavu neztratil, dokonce ani když Steve vynesl svůj trumf. Pořád se hnal dál, prodíral se jámou mezi kůly k jevišti a pak se vyřítil do tunelu, kterým uprchli Steve, Gannen a Ervé. Chodba ústila do ulic za kinem. Nedalo se zjistit, kam zmizeli. Vrátil se a vztekle nadával. Když uviděl Shankuse, jak nehybně leží na jevišti, podobný ptáčkovi se zlomeným krkem, konečně se zastavil a padl na kolena.

Evra se přes jámu dostal jako druhý, šel mezi kůly tou cestou, kterou prorazil Vandža, křičel Shankusovo jméno, řval na něj, ať neumírá, i když musel dobře vědět, že je pozdě, že jeho syn je už po smrti. Měli jsme ho zadržet – cestou několikrát upadl, pobodal se a mohl klidně i zemřít – jenže jsme všichni strnuli otřesem a hrůzou.

Naštěstí se Evra dostal na jeviště, aniž by se vážněji zranil. A jakmile tam byl, zhroutil se vedle Shankuse, zoufale hle-

dal nějaké známky života a potom začal skučet žalem. Vzlykal a srdceryvně sténal, hlavu mrtvého chlapce si položil do klína, slzy mu stékaly na synovu nehybnou tvář. My ostatní jsme to sledovali z dálky. Všichni jsme ronili trpké slzy, dokonce i Alice Burgessová, která jindy mívá tvář ledově chladnou.

Potom mezi kůly prolezl i Harkat. Na jevišti ležela dlouhá fošna. On a Vandža ji položili přes jámu, aby ostatní mohli k nim. Myslím, že nikomu z nás se tam vůbec nechtělo. Dlouho jsme se ani jeden nepohnuli. Pak se k fošně dopotácela Debbie, kterou zmítaly silné, křečovitě vzlyky, a vytáhla se na ni.

Alice přelezla jámu po ní. Já šel poslední. Neovladatelně jsem se třásl. Nejradši bych se otočil a utekl. Předtím mě napadlo, že vím, jak bych se cítil, kdyby nám plány nevyšly a Steve Shankuse zabil. Ale nevěděl jsem nic. Vlastně jsem vůbec nečekal, že Steve hadího chlapce zavraždí. Dovolil jsem Ervému, ať ho doveče do Stevova doupěte, a nepochyboval jsem, že mému samozvanému kmotřenci se nic nestane.

A teď, když ze mě Steve udělal (už zase) hlupáka a surově Shankuse zabil, jsem netoužil po ničem, jen abych byl mrtvý. Kdybych byl mrtvý, necítil bych bolest. Ani hanbu. Ani vinu. Budu se muset Evrovi podívat do očí a vědět, že zbytečnou, otřesnou smrt jeho syna mám na svědomí.

Na Daria jsme zapomněli. Nezabil jsem ho – jak bych mohl zabít vlastního synovce? Po Stevově triumfálním odhalení se nenávisť a vztek, které mě předtím naplňovaly jako oheň, vmžiku vytratily. Pustil jsem Daria, vražedné úmysly mě přešly, prostě jsem ho nechal stát na druhé straně jámy.

Evanna postávala kousek od něj a líně si hrála s koncem jednoho provázku, kterými byla omotaná – oblékala se rad-

ši do provázků než do obyčejných šatů. Z jejího postoje bylo jasné, že kdyby se Darius rozhodl uprchnout, nebude mu v tom bránit. Nebylo by pro něj na celém světě nic jednoduššího než nám utéct. Jenže on neutekl. Stál tam jako voják na stráž, třásl se a čekal, kdy si ho zavoláme.

Konečně se Alice dopotácela ke mně a otírala si slzy z tváře. „Měli bysme je dostat zpátky do panoptika,“ kývla na Evru a Shankuse.

„Až pak,“ řekl jsem, protože jsem se děsil chvíle, kdy se budu muset podívat na Evru. A co Merla, Shankusova matka? Dokážu jí tu strašnou věc povědět?

„Ne – hned!“ namítla Alice rázně. „Můžou to udělat Harkat s Debbí. My musíme ještě před odchodem něco zařídit.“ Kývla k Dariovi, který stál v záři z reflektorů, maličký a zranitelný.

„Nechci o tom mluvit,“ zaskučel jsem.

„Vím,“ přikývla. „Jenže musíme. Ten kluk možná ví, kde najdeme Steva. A jestli to ví, je to ta pravá chvíle přejít do útoku. Nebudou čekat, že –“

„Jak můžeš na takové věci myslet?“ sykl jsem naštvaně.

„Shankus je po smrti! Tobě je to jedno?“

Dala mi pohlevek. Překvapeně jsem zamrkal. „Nejsi už dítě, Darrene, tak se laskavě nechovej dětinsky,“ prohlásila chladně. „Samozřejmě že mi to není jedno. Ale život mu nevrátíme – a když tu budeme jenom stát a fňukat, ničeho tím nedosáhneme. Musíme jednat. Jedině v rychlé pomstě snad najdeme aspoň zrníčko útěchy.“

Měla pravdu. Sebelítost je ztráta času. Hlavní je pomsta. I když to bylo těžké, vytrhl jsem se z té mizérie a chystal se poslat Shankuse domů. Harkat nechtěl s Evrou a s Debbí jít. Raději by zůstal a vydal se s námi za Stevem. Jenže

někdo jim musí pomoci Shankuse odnést. Přijal ten úkol neochotně a přinutil mě ke slibu, že se do Steva nepustíme bez něj. „Ušel jsem s vámi... moc velký kus cesty, než abych... o to teď přišel. Chci být s vámi, až... toho dábla porazíte.“

Debbie mě před odchodem objala. „Jak to mohl udělat?“ plakala. „Ani netvor by neměl... by nemohl...“

„Steve je víc než jenom netvor,“ odpověděl jsem jí otupěle. Rád bych ji taky stiskl, ale paže mě neposlouchaly. Alice ji ode mě odtrhla. Dala Debbie kapesník a něco jí pošeptala. Debbie si smutně popotáhla, přikývla, objala Alici a pak šla k Evropi.

Chtěl jsem si promluvit s Evrou, ještě než půjdou, ale neměl jsem ponětí, co mám říkat. Kdyby ke mně přišel, snad bych mu odpovídal, jenže on nedokázal spustit oči ze svého mrtvého syna. Mrtví často vypadají, jako kdyby spali. Shankus ne. Býval čilý, energický, plný života. To všechno teď zmizelo. Kdo se na něj podíval, toho nemohlo napadnout nic jiného, než že je po smrti.

A tak jsem jen pořád stál, dokud Evra, Debbie a Harkat neodešli. Harkat nesl Shankusovo tělo šetrně v té své nemotorné, šedé náruči. Teprve pak jsem se svezl na zem a dřepěl jsem tam celé věky, omámeně jsem se rozhlížel, myslel jsem na svou minulost a na to, jak jsem tady byl poprvé, kino a svoje vzpomínky jsem vztyčil jako hradbu mezi sebou a svým smutkem.

Po nějaké době ke mně došli Vandža s Alicí. Nevím, jak dlouho ti dva spolu mluvili, ale když se zastavili u mě, měli už z tváří setřené slzy a vypadali připravení na všechno.

„Mám s klukem promluvit já, anebo chceš ty?“ zeptal se Vandža.

„Mně je to jedno,“ vzdychl jsem si. Pak jsem se koutkem oka podíval po Dariovi, který stál kus od Evanny, sám v obrovském hledišti. „Udělám to já,“ rozhodl jsem.

„Darie,“ zavolala Alice. Okamžitě zvedl hlavu. „Pojď sem.“ Darius vkročil na fošnu, vyhoupl se na ni a šel. Měl vynikající smysl pro rovnováhu. Přistihl jsem se při tom, jak si myslím, že to nejspíš bude vedlejší účinek vampýří krve. Steve do svého syna vpustil něco svojí krve, a tím ho proměnil v polovičního vampýra. Když jsem na to pomyslel, zase jsem kluka začal nenávidět. Zacukalo mi v prstech, jen ho chytit za krček a pak...

V tu chvíli jsem si ale vybavil výraz na jeho tváři ve chvíli, kdy se dozvěděl, že je můj synovec – otřes, hrůza, zmatek, bolest, výčitky –, a moje nenávisť odezněla.

Darius šel rovnou k nám. Pokud se bál – a bát se určitě musel –, statečně to skrýval. Zastavil se, zadíval se na Vandžu, pak na Alici, nakonec na mě. Teď jsem si ho prohlédl zblízka a všiml jsem si jistých rodových podobností. Jakmile jsem na to pomyslel, zamračil jsem se.

„Ty nejsi ten, co jsem ho viděl,“ prohlásil jsem. Darius se na mě nejistě zadíval. „Když jsme přijeli do města, šel jsem se podívat k našemu domu,“ vysvětlil jsem. „Nahlížel jsem přes plot a viděl jsem Annii. Sbírala prádlo. Pak jsi přišel ty a šel jsi jí s tím pomoci. Až na to, že jsi to nebyl ty. Byl to takový udělaný blondák.“

„Au Bas,“ řekl Darius po chvilce přemýšlení. „Můj kamarád. Pamatuju si to. Přišel domů se mnou. Zouval jsem si boty, tak jsem ho poslal, ať mámě pomůže on. Au vždycky udělá, co mu řeknu.“ Pak si nervózně olízl rty, rozhlédl se po nás všech a povídá: „Já nevěděl.“ Nebyla to omluva, jen konstatování. „Táta mi říkal, že upíři jsou zlí. A ty prý jsi nejhor-

ší ze všech. Darren krutás, Darren šílenec, Darren zabiják dětí. Ale nikdy mi neřekl, jak se jmenuješ příjmením.“

Evanna přešla po fošně za Dariem, chodila kolem nás a prohlížela si nás, jako bychom byli šachové figurky. Nevšímal jsem si jí – na řeči s čarodějnicí bude čas až jindy.

„Co ti Steve říkal o vampýrech?“ zeptal jsem se.

„Že chtějí upírům zabránit, aby zabíjeli lidi. Odtrhli se od klanu před stovkami let a od té doby bojují za to, aby vraždění lidí zastavili jednou provždy. Pijou pro obživu vždycky jenom trochu krve, akorát tak, aby přežili.“

„A tys mu věřil?“ odfrkl si Vandža.

„Je to můj táta,“ odpověděl Darren. „Vždycky na mě byl hodný. Nikdy se mi nepředvedl tak jako dneska večer. Neměl jsem důvod o něm pochybovat.“

„Ale teď už pochybuješ,“ poznamenala Alice jízlivě.

„Ano. Je zlý.“ Jen co to Darius řekl, propukl v pláč; statečná fasáda byla tatam. Pro malého kluka určitě není lehké přiznat, že jeho otec je zloduch. I při všem smutku a zlobě jsem ho litoval.

„Ale co Annie?“ zeptal jsem se, když se Darius zase sebral natolik, aby mohl mluvit. „Té Steve namluvil taky takové lži?“

„Ta nic neví,“ odpověděl Darius. „Nemluvili spolu, co jsem se narodil. Vůbec jsem jí neřekl, že se s ním scházím.“

Krátce jsem vydechl úlevou. Na chvíličku jsem si představil, že Annie je Stevova družka, že se z ní stalo něco stejně zahořklého a pokřiveného jako z něj. Bylo příjemné se dozvědět, že ona s tímhle zlověstným šílenstvím nemá nic společného.

„Chceš mu povědět, jak to je s upíry a vampýry doopravdy, anebo to mám udělat já?“ zeptal se Vandža.